

Пазл

Франк Тільє

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Онісія Колеснікова

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

Уся команда медиків, які супроводжували Люку Шардона, зібралася навколо його ліжка. Коли він прокинувся, з його голови познімали електроди електроенцефалографа. Електрокардіограма та різні прилади, що були досі під'єднані до його тіла, свідчили про абсолютно стабільний стан.

Пацієнт, прив'язаний ременями за зап'ястя та гомілки, продемонстрував своє невдоволення.

— Я говоритиму лише з моїм психіатром. Усі решта — вийдіть, будь ласка.

Лікарняна палата швидко спорожніла. Люка Шардон спробував підняти голову, але не зміг.

— Не намагайтесь,— сказала йому Санді Клеор.— Дослідження було тривалим і складним, вашим м'язам знадобиться не один день на відновлення. Можливо, навіть кілька тижнів.

Психіатр сіла на край ліжка і прибрала пасмо каштанового волосся, яке закривало очі пацієнта. Цього разу ця вродлива жінка з коротким темним волоссям, якій було від сили тридцять років, була одягнена в цивільне, позбувшись свого надто офіційного білого халата. Ця державна лікарня була розташована за якусь сотню кілометрів від відділення важко хворих, де вона працювала.

— Ви чудово знаєте, що ми не можемо вчинити інакше, Люко.

— Завжди можна вчинити інакше.

— Як ви почуваєтесь?

Молодий чоловік повернув голову до єдиного вікна в палаті. Небо було затягнуте, грізне. Його очі знову зустрілися з яскраво-блакитними очима лікарки.

— Скільки часу ви намагалися вилікувати мене до мого прибуття сюди, лікарю Клеор?

— Ви цього не пам'ятаєте?

— Як я можу це пам'ятати? Хіба я не божевільний? Божевільному складно мати уявлення про дійсність і про час, хіба ні?

Клеор відповіла не одразу. Цього разу мовлення пацієнта здавалося їй абсолютно чітким і зв'язним. І не агресивним.

— Чотири місяці. Ви провели у відділенні чотири місяці... на даний момент.

— І ви вважали електрошок справді необхідним? Ви усвідомлюєте, якого болю ви мені завдавали упродовж усіх цих тижнів? Ви знаєте, як це — отримувати в організм сотні вольт? Відчуття, наче очі от-от вилізуть з орбіт, а всі вени от-от вибухнуть. Справді. Потрібно, щоб ви якось спробували, і ви зрозумієте. Психіатри повинні завжди тестувати свої методи лікування на собі, перш ніж піддавати їм інших.

Санді Клеор мигцем поглянула на реміні, що знерухомлювали зап'ястя пацієнта. Він був здатен напасти за долю секунди. Він уже не раз це робив. Психоз — страшне, руйнівне захворювання. Хворі, уражені ним, страждають від потужних галюцинацій, безумних ідей і більшість часу живуть у паралельній реальності, що дуже ускладнювало будь-яку форму лікування. Тим більше що Люка Шардон, параноїк навіть у миті ясності розуму, будь-яку спробу турботи або наближення персоналу сприймав як переслідування або змову проти нього.

— Завдяки електротерапії деякі спогади спливли на поверхню. Ваша пам'ять відкрилась вашому минулому. Це допомогло вам, хай би що ви про це думали.

— Припиніть, лікарю! Ви лише посилили мій страх і страждання. Ви думали, що лікуєте мене, але тільки поглибили проблеми.

Пицання електрокардіографа шаленіло. Тепер серце билося зі швидкістю 120 ударів за хвилину. Молодий чоловік подивився на

катетер від крапельниці у передпліччі і спокійно видихнув.

— Ви багато разів говорили, просто в цій палаті, з цим великим любителем люльки доктором Полем Гамб'є, коли думали, що я «відсутній». Вам відомо, що ваші слова ледь не робили мене з кожним днем трохи божевільнішим?

— Визнаю, мені складно зрозуміти.

— Розкажіть мені про Сесіль Жанну. Як вона? Досі бачить мерців, що бродять слідом за нею?

— Так. Мерці досі там, поруч неї.

— І досі роздирає на собі шкіру, коли ви знімаєте з неї гамівну сорочку?

— На жаль, їй не набагато краще.

— Їй ніколи не стане краще. Мерці, яких вона постійно бачить, переслідуватимуть її, доки вона лишатиметься ув'язненою у вашій лікарні.— Він зітхнув.— Дуже шкода. Вродлива жінка. У неї таке красиве чорне волосся, що спадає аж до пояса. Я завжди любив дивитися на нього, торкатися його. Знаєте, Сесіль Жанна — це людина, яка багато значить для мене.

— Так, знаю.

Його погляд став відсутнім, перш ніж він знову звернувся до співрозмовниці.

— Поки я був прикутий до цієї лікарняної койки, дещо сталося, лікарю Клеор. Дещо, що, на мою думку, може неслабо поставити під сумнів ваші варварські практики.

Психіатр не розуміла, до чого він веде, але не дозволяла собі вийти з рівноваги, вона звикла до подібної поведінки та агресивних висловлювань.

— Якщо у вас є диво-засіб, то я вас слухаю,— обмежилась вона такою відповіддю.

— Спочатку в мене є питання. Ви — блискучий психіатр. Чи вважаєте ви, що свідомість здатна сама себе вилікувати?

Очиститись від власної гнилі без зовнішнього втручання, без медикаментів, без лікарів? Знаєте, як оті садна, які ми в дитинстві набиваємо на колінах і які, навіть без антисептика, зрештою зникають самі.

Вона похитала головою.

— Одужувати — означає йти назустріч частині самого себе, тій частині, що була навмисно замаскована свідомістю. Більшість часу пацієнти не здатні самотійно йти на цю зустріч, тому що хвороба стає на заваді. Ми, психіатри, тут саме для того, щоб допомогти їм зруйнувати ці перешкоди.

Молодий чоловік чекав, коли вона на нього подивиться, він хотів, щоб вона в повній мірі усвідомила його слова.

— Я знаю правду. Я точно знаю, що сталося того дня, 22 грудня, лікарю. Я знаю, хто вбивця цих восьми гравців. Я бачу його обличчя, як зараз бачу вас.

Санді Клеор стрепенулась. Її пацієнт ще ніколи не говорив таких слів. Для нього вона зазвичай була лише переслідувачкою, частиною змови, метою якої було знищити його. Вона намагалась зберігати нейтральний тон, але в ній кипіло хвилювання.

— І хто ж він? Що саме ви знаєте про день 22 грудня?

Люка Шардон подивився на годинник над телевізором.

— Тоді виймайте свій маленький сірий диктофон, лікарю, ну, той, якому ви довіряєте усі ваші нікчемні умовиводи та оцінки.

— Я лишила його у відділенні.

— Як вчасно. Вирушайте, поки не пішов сніг, поверніться до палати, яку я займав, перш ніж потрапити сюди. Я там дещо сховав, усередині одного з металевих прутів від ліжка. Я б хотів, щоб ви привезли це разом з вашим диктофоном, це справді того варте. І сподіваюсь, що у вас удосталь часу. Адже історія, яку я збираюсь розповісти, перевершує усі ваші очікування.

22 грудня

Того ранку у серці Альп було морозно і сухо. Погода кусюча, але ідеальна для того, аби взути снігоступи і вирушити на прогулянку, що й збирався зробити старший сержант П'єр Боніфас, якби не цей жакливий терміновий виклик. На іншому кінці дроту екскурсовод ледве міг говорити, досі шокований своєю знахідкою.

Гелікоптер національної жандармерії, що віз Боніфаса та його напарника, тепер пролітав над листяним лісом. Попереду перші промені сонця загравали з горами, їхні шовковисті кінчики губилися в безмежності, аж до Швейцарії з одного краю та до Італії з іншого. За свою двадцятидворічну кар'єру Боніфас ніколи не втомлювався від цього видовища, щодня інакшого і так само витонченого, як кольори на палітрі художника. Проте того ранку він майже не звертав на нього уваги. Його думки блукали деінде.

Біло-синій гелікоптер пролетів над озером і приземлився на маленькій галявині на висоті понад тисячу чотириста метрів над рівнем моря. Рух гвинтів здійняв хмарки снігу. Згорбившись і сховавши носи у коміри темно-синіх парок, зі снігоступами в руках, двоє офіцерів побігли до чоловіка, одягнутого в теплий лижний костюм. Вони привіталися, взули снігоступи та швидко пішли.

— Ви ні до чого не торкались? — запитав Боніфас.

Гід повертався назад тим самим шляхом, йдучи власними слідами. Це був міцний широкоплечий здоровань, у якого один крок був як два кроки Боніфаса. На щастя, ця ділянка лісу була відносно рівною, посередині між долиною та пагорбами, які простягалися зигзагами до вершин.

— Ні. Я одразу зателефонував до жандармерії.

— Ви вчинили правильно. Тепер розкажіть нам детальніше, що сталося.

Удалині пілот гелікоптера заглушив мотор, повернувши горам їхню білосніжну тишу. Ліс густішав, стовбури навколо них стояли

настільки щільно, що світло просочувалося крізь листя, наче золоті блискітки. Цього зимового ранку уся природа, здавалося, затамувала подих.

— Коли вийдемо до стежки, побачимо гірський притулок Гранд-Масиву — стару будівлю, яка тепер належить місту. Це місце для перепочинку, без водопостачання, без опалення, де можуть переночувати, сховавшись від негоди, з десятків мандрівників. Він розташований посеред острівця на озері.

— Знаю,— сказав Боніфас.— Колись мені довелося бути тут з родиною, давненько це було. Неймовірна місцина.

Гід проторював собі шлях у чагарнику.

— Так, неймовірна, можна й так сказати... Минулого тижня мандрівники повідомили в службу туризму про протікання даху. Учора вранці я приніс деякі інструменти, там треба було залатати дірку і зацементувати черепицю. Сьогодні покрівельник мав закінчити ремонт.

Боніфас та його підлеглий дихали дедалі важче. Лютий холод стискав горло, а гід рухався вперед так само швидко. Здавалося, цей чолов'яга зроблений із граніту.

— Притулок заповнений круглий рік, навіть зараз, у період складних погодних умов. Мандрівники приходять, і якщо тут уже немає місця, то вирушають до іншого, платного притулку, розташованого трохи вище.

Троє людей пригинались, розсували рукавицями гілки, обважені кристалами льоду. Ця білизна довкола створювала сюрреалістичні декорації. Природа демонструвала свої найрозкішніші прикраси, але в цій частині гірського масиву залишалась небезпечною, спонукаючи не втрачати пильність ані на мить.

— Перш ніж температура впала, майже до півночі йшов сніг. Коли я приїхав до притулку сьогодні вранці, то одразу зрозумів, що щось не так, бо в снігу навколо притулку не було жодного сліду від

снігоступів. Однак напередодні прибули люди, і це означало...

— Що ніхто не виходив.

Через кілька хвилин чоловіки вийшли з листяного лісу. Знову з'явилося світло, що сліпило, відбиваючись від вершин. Боніфас надів сонцезахисні окуляри. Відсутність хмар обіцяла чудовий день. Жандарм шкодував, що він зараз тут, тим паче в неділю. Опинившись першим на місці злочину, він знав, що доведеться готувати звіти і заповнювати безліч папірців.

Озеро з островом було нижче, досі в крижаній тіні гір. Гід продовжував розповідати:

— Скрізь була кров. На ліжках, на стінах, на підлозі. Я побачив щонайменше три тіла, ліворуч від входу. Майже всі спали одягнені і взуті в лижні черевики — настільки холодно було вночі. На них напали зі спини, їх наче... їх наче пронизав град. Я не заходив усередину. Я побіг і почав телефонувати всім. І забув на вулиці своєю сумку.

Він зупинився і подивися на Боніфаса.

— Звісно, тікати було тупо. Я мав перевірити, чи хтось іще був живий.

— Ви вчинили правильно. Принаймні місце злочину не чіпали, це головне.

Боніфас економив слова, зосередившись на небезпечному спуску. Хо́да на снігоступах вимагала техніки та уважності. Вони доволі швидко досягли озера і моста, що дозволяв дістатися острова. Пройшовши кілька хвилин невеликим лісом, вони нарешті дійшли до чималої кам'яної будівлі, поряд з якою лежала велика сумка гіда. Жандарм різко спинився, прикутий поглядом до землі. Інстинктивно розстібнув кобуру на поясі.

— Ці сліди кроків...

Окрім слідів гіда, залишених годину чи дві тому, від укриття вели ще одні сліди. Вони звертали праворуч і заходили за будівлю.

Людина, що їх лишила, перед тим вступила в кров.

— Їх тут не було,— сказав гід.

— Точно?

— Точно. Вранці сніг був недоторканий, абсолютно чистий після ночі.

Вони замовкли. Старший сержант уважно роздивлявся навколо. Невже гід прийшов саме тієї миті, коли вбивця щойно скоїв злочин і готувався тікати? Йому було страшно уявити, що б сталося, якби їхній супутник увійшов до притулку.

Швидким рухом він зняв снігоступи, увіткнув їх у сніг, скинув рукавиці. Тепер кожен міцно стискав у руках свій «Зіг Зауер». Жандарм знаком показав колезі йти по слідах, а сам рушив до вхідних дверей, які лишались прочиненими. Він штовхнув їх ліктем, цілячись зброєю перед собою.

Боніфас повільно зняв сонцезахисні окуляри. За своє життя він уже бачив з десяток місць злочину, але одразу зрозумів, що це закарбується в його пам'яті до кінця його днів.

Ступивши кілька кроків усередину, він нарахував п'ять тіл праворуч, потім ще три ліворуч. Декого, досі загорнених у спальні мішки і повернутих обличчям до стіни, смерть застала уві сні. Інші — на підлозі, одягнені та взуті, намагались учепитися в ніжку ліжка. Один з них, абсолютно голий, важив, мабуть, близько ста тридцяти кілограмів й, очевидно, не зміг захиститися.

Боніфас сховав підборіддя у комір парки, щоб залишати у приміщенні якомога менше своїх біологічних слідів. Він обережно наблизився до нерухомих тіл, що лежали спиною до нього, щоб упевнитись, що серед них ніхто не вижив.

Мертві. Усі мертві.

Жандарм уже уявляв вісім тіл, що лежать в ряд на столах у патологоанатома. Він уявляв обличчя рідних, яким потрібно буде повідомити цю звістку. Що цікаво, тієї миті у нього виникло

бажання зателефонувати дружині і сказати їй, як сильно він її кохає.

У нього під ногами лежала дівчина, якій, напевно, не було й тридцяти. Вона дивилася у стелю широко розплющеними очима, розкинувши руки, наче віддавалась небу. Її теж не пощадили.

Випроставшись, Боніфас помітив закривавлену викрутку з оранжевим руків'ям, що лежала біля плінтуса, поряд з ящиком з інструментами. Мабуть, це і було знаряддя вбивства, яким убивця бив своїх жертв у шию, в груди, в спину. У всіх без винятку мандрівників були колоті рани в різних частинах тіла.

Ці п'ятеро чоловіків і три жінки заснули поруч із вбивцею, якщо вірити відсутності слідів, що вели б у напрямку до притулку.

Раптом надворі почувся крик. Його напарник кричав: «Не рухатись! Не рухатись!»

У стані максимальної напруги Боніфас кинувся надвір, знаком показав гіді лишатися на місці й оббіг будівлю. Навколо на снігу починало відблискувати сонце, а гори простягали свої гранітні брили до неба, ніби для того, щоб захистити цих чоловіків, які виявили абсолютний жаж. Жандарм побачив свого напарника, що тримав на мушці закривавленого чоловіка. Тепло одягнений, у шапці, натягнутій на лоб, він сидів, спершись на стіну, підтягнувши коліна до тулуба. Він підняв вологі від сліз очі на жандармів і спитав моторошно нейтральним тоном:

— Мене звати Люка Шардон, я не зробив нічого поганого. Лише скажіть мені: звідки вся ця кров? І що я роблю тут, посеред гір? Я нічого не пам'ятаю.

3

Чотири місяці по тому

Молодий чоловік сидів на краю ліжка, склавши руки на грудях.

— Що означає «ІЛ АН 2-10-7»?

— Відчепись від мене з цим питанням раз і назавжди. Доброї ночі.

— Щодо доброї — не певен. Вона буде радше довгою.

— Що ти маєш на увазі?

— О, нічого. Нічого такого. Доброї ночі від хлопця з палати 27. Санітар зібрався зачинити двері.

— Алексіс Монтень? — покликав молодий чоловік.

— Що?

— Ти єдиний, окрім Сесіль Жанни, хто мені тут подобався. Єдиний, хто не бажав мені зла.

— Ніхто не бажає тобі зла. Ти тут чотири місяці, і тобі вже пора зятямити це.

Крупна постать санітара нарешті зникла. Почувши, що двері зачинилися, пацієнт розвернувся до ліжка, стягнув з нього простирadlo і розстелив його на лінолеумі, яким була вкрита підлога в палаті.

— Сім, вісім, дев'ять...

Ніхто ніколи не міг пояснити йому, що означав синій напис, вишитий у верхньому лівому кутку простирadla:

«ІЛ АН 2-10-7». Медики знали силу-силенну складних слів, були здатні оперувати науковими фразами, але впадали в ступор перед дурнуватим написом на тканині. Може, це таємний код? Чарівна комбінація, здатна відімкнути двері цієї лікарні? Це тривожило його всі ці місяці, і тепер, врешті-решт, він помре, так і не дізнавшись цього.

Він обережно відірвав шматок простирadla, на якому містився цей напис, і запхав його всередину одного з прутів ліжка, який він розхитував тижнями. Можливо, наступному пацієнтові, що незабаром займе цю палату, пощастить його зрозуміти, якщо тому, звісно, спаде на думку витягти прут і зазірнути всередину.

За довгий час йому вдалося відкрутити ліжко від підлоги. Здіймаючи якомога менше шуму, він поставив його у вертикальне положення і спер об стіну. Потім скрутив простирадло так туго, як тільки міг, і, ставши на стілець, прив'язав його до верхніх металевих прутів.

— Сто вісім, сто дев'ять, сто десять...

Він востаннє перевірів крізь крихітне віконце в дверях, чи ніхто не йде. До першого обходу у нього було близько трьохсот секунд, щоб діяти. Він накинув на голову наволочку. Існував ризик, що буде складно, але він подумки репетирував цю сцену сотні разів: йому вдасться.

Навколо була сіра, нейтральна, сувора палата. Єдиною річчю, яку йому дозволили мати, була колода гадальних карт Таро, що лежала на нічному столику. Сесіль Жанна зналася на них, вона стверджувала, що читає по картах майбутнє, і напроорокувала йому «непевну» долю. Йому подобалось намагатися вгадати карти, перш ніж перевернути їх. Одна з небагатьох розваг тут і, без сумніву, одна з найгірших, які тільки могли існувати. Як вижити в цьому місці, яке сохвилини робить тебе ще божевільнішим?

Незважаючи на наволочку на голові, що закривала видимість, він перевернув карту Таро і кинув її на підлогу.

Крізь тканину він побачив, що це карта «Повішеник». Сесіль Жанна вже тлумачила її: карта говорить нам, що не все в наших руках й іноді слід підкоритися долі. Він не збирався коритися долі. Він боявся лише одного — що чекає на нього по той бік, після смерті. Спочатку буде чистилище: місце, яке він уявляв крижаним, моторошним, з маленькими камерами, в яких кожен замкнений очікує Суду. Цей обов'язковий перехід лякав його понад усе.

Залізши на стілець, він спокійно обмотав простирадло навколо ший. Вузол висів приблизно на висоті метр вісімдесят над підлогою. Йому знадобиться багато сили волі та сміливості. Але це був єдиний

спосіб утекти звідси. Віднайти свободу. Сесіль Жанна дуже засмутиться. Можливо, врешті-решт вона також піде за ним.

— Двісті тридцять один... Гру завершено.

Він задер голову до захищеної синьою решіткою лампочки на стелі і відштовхнув стілець ногою. Мотузка з простирадла натягнулася, як і його кінцівки, коли петля зашморгнулася на шії. Його ступні були за два чи три сантиметри від підлоги. Небагато, але достатньо. Останнє, про що він подумав, був, як не дивно, напис на простирадлі.

* * *

Ілан різко підскочив, йому перехопило подих.

Він прикрив очі рукою, коли яскраве сонце знадвору засліпило його обличчя, і йому знадобилось кілька секунд, щоб усвідомити, де він.

Який жахливий кошмар.

Котра година? Скільки часу він проспав?

Судячи з усього, небагато — він відчував важкість і слабкість. Він машинально встав і пішов до вікна, обхопивши руками плечі. Було нестерпно холодно, вічні проблеми з опаленням. На щастя, потужне світло, що під кутом падало на підлогу, трохи зігрівало його. Злегка засліплений, він стояв біля вікна, коли на телефоні заграла мелодія «Knockin' on Heaven's Door» Боба Ділана.

Останнім часом, окрім шефа, йому більше ніхто не телефонував. Стоячи обличчям до світла, Ілан не поворухнувся, досі приголомшений жахливим сном. Усе здавалось йому таким реалістичним, кожна деталь врзалась у пам'ять із вражаючою точністю: блакитна решітка на лампі на стелі, крихітне віконце у дверях без ручки, дивний напис на простирадлі. Це явно була палата психікарні.

Справжня палата психікарні, цілком реальна.

У нього перед очима досі був цей тип, що накидав петлю собі на шию. Ілан не розгледів його обличчя, так, наче картинка уві сні стала чіткою лише тоді, коли чоловік напнув на голову наволочку. Хай там як, його одягли і замкнули, як буйних божевільних, в огидний блакитний костюм. Який сенс цієї жахливої сцени? Йому було невластиво пам'ятати свої сни...

Телефон розривався. Ілан завагався, щоб якнайдовше насолодитись білим сліпучим гарячим світлом, а тоді нарешті повернувся до темного кутка кімнати. Він миттю накинув светр і спортивні штани, перш ніж схопити мобільний, на екрані якого висвічувався незнайомий номер. Узявши слухавку, він сів за ноутбук, щоб переглянути електронну пошту. Нічого нового, окрім кількох дебільних реклам.

— Так?

Ілан поклав руку на батарею, що була холодна мов лід.

— Ілане? Це Хлоя.

Молодий чоловік відвернувся від монітора і почав нервово мацати ігрові фігурки, нагромаджені на столі. Хлоя... Він уже більше року не чув цього імені, хоча й ніколи не забував його. І це спричинило ефект вибуху в животі.

— Хлоє?

— Добре, що ти не змінив номер. Як ти?

— Чого ти хочеш?

— Я нарешті знайшла доступ до гри. Я знайшла доступ до «Параної».

Ілан глибше вмовстився в кріслі на коліщатках напроти двох компів, що безперервно завантажували піратські фільми. На іншому кінці дроту він чув гудіння мотору автомобіля. І схвилюваний голос своєї колишньої дівчини.

— Минув рік, а ти продовжуєш шукати те, чого не існує,— сказав він.— «Параноя» — це просто брехня. Масштабна ілюзія. Не

можу повірити, що ти досі мариш цим!

— Ні, гра існує, вона абсолютно реальна. І вона проходить у Франції.

Ілан не стримався і позіхнув. Він погано спав останні дні, і втома дедалі сильніше давала про себе знати.

— Слухай, я саме був у ліжку. Я змерз і мені не терпиться зробити лише одне: повернутися під ковдру.

— Твої ночі досі поглинуті полюванням на скарби? Чим зараз зайнятий? «Срібною зіркою»?

— Я вже більше десяти місяців працюю, Хлоє. На паршивій заправній станції, але це дозволяє мені заробити на шматок хліба і створює видимість соціального життя. Єдиний зв'язок, який у мене досі лишається з цією грою,— це сценарії, які я намагаюся пристроїти. Я зав'язав.

— Я лише за десять кілометрів від твого дому. Якщо ми переможемо у цій грі, ти зможеш покинути свою відстійну роботу і щодня їсти в ресторанах, якщо захочеш. До зустрічі і... рада була тебе чути.

Вона поклала слухавку. Ілан кілька секунд сидів, роззявивши рота. Цей дзвінок нагадував гімн серед ясного неба. Хлоя Сандерс збиралася знову увійти в його життя дивовижним і несподіваним чином. Нарешті він підвівся, трохи похитуючись. Яскраве світло зникло, і кімната занурилась у крижані сутінки. Потираючи плечі, він задумливо підійшов до вікна.

Вікна спальні на другому поверсі виходили на великий круглий сад із замерзлими полями на задньому плані, що простягались до самого небокраю. Красива біла стрічка з'єднувалась з небом десь там, на горизонті. Навколо ані будинків, ані сусідів. Маленький город на задньому дворі заріс, безладно розрослись бур'яни. Батько завжди вирощував томати, кабачки та редьку. Але відколи його батьки зникли, Ілан усе занедбав.

У тому числі й себе самого.

Зіщулившись від холоду, він попрямував до ванної, що містилась поряд зі спальнею, і увімкнув воду. Вода теж крижана. Він благав, щоб бойлер не зламався і несподівано сам для себе похукав на дзеркало. Скільки він уже в цьому клятому будинку? Він став завеликим для нього одного. Навіть тут, у домі рідних батьків, він почувався чужим.

Він лише збризнув обличчя невеликою кількістю води і поголився. Йому ще не було тридцяти, але в такому занедбаному стані він здавався на п'ять років старшим. Хлоя завжди казала, що його очі — наче бурхливий океан, але на що вони були схожі сьогодні, ці очі, почервонілі через поганий сон, нудну роботу та всепоглинальну тугу за батьками?

Він спробував приховати свою збентеженість, зачесав назад волосся середньої довжини, заправивши пасма за вуха. Такі прості рухи, які, втім, здавалися йому такими далекими... Аж тут він помітив на лівому передпліччі дивний слід. Маленький кратер, схожий на укус комах. Ілан уважно роздивився отвір, піднісши руку до світла лампи. Звідки ця штука тут узялась? Павук чи якась інша комаха не змогли б зробити таку рану. Ні, це було більше схоже на слід від голки шприца. Наче після забору крові або якоїсь ін'єкції.

Ілан поспішно збіг сходами вниз і насторожено перевірів по черзі усі виходи. Жодне з вікон не було розбите, усі три замки на дверях неушкоджені, подвійна шибя, що виходила на веранду на задньому дворі, ціла. Вочевидь, жодна людина сюди не заходила і не нападала на нього, якщо тільки не мала ключів.

А ключі не міг мати ніхто. Ілан змінив усі замки кілька тижнів тому.

Він був тут, живий і неушкоджений.

«Живий, але зі слідом, походження якого ти не знаєш. А якщо це були вони?»

У підвалі увімкнути бойлер йому не вдалося. Він знайшов номер телефону сервісного центру, указаний на звороті, і зателефонував слюсарю з компанії «Силамб», який прийде не раніше, ніж за кілька днів.

— До речі, ви знали моїх батьків? — запитав він, домовившись про візит.— Жозефа та Ангеліну Дедіссе?

Але той уже поклав слухавку.

Ілан швидко піднявся нагору, тепліше одягнувся й підібрав листи, просунуті під вхідні двері. Чималий пакунок листів від компаній «Юбісофт», «Анкама» та «Адерлі», яким Ілан надсилав уривки сценаріїв відеоігор. За останні кілька років він розробив на папері три оригінальні історії з текстами та чудовими малюнками, які досі не знайшли замовника.

Знову негативні відповіді, як завжди. Від цього опускалися руки. Вони навіть не просили почитати продовження сценаріїв, навіть не намагалися з ним зустрітися. Наче його не існувало.

Ілан з відразою зіймавав аркуші і подумав про своє майбутнє. Щоразу, коли він заходив у магазинчик на заправці, у нього виникало відчуття, наче йому бракує кисню. Але що ще робити? Без диплома складно знайти хорошу роботу, особливо в галузі розробки відеоігор, де вимагають рекомендацій.

Він продовжив розбирати пошту. Там також були дві поштові листівки, адресовані батькам,— привітання з Різдвом та Новим роком. Його батько й мати офіційно вважалися померлими, однак їхні далекі колеги, що жили за кордоном, продовжували слати їм листи. Ілан ніяк не міг змиритися і повідомити цим незнайомцям, що батьки тут більше не «живуть».

Насправді поліція так і не знайшла тіла. Лише їхній човен, що був знищений штормом, коли вони вийшли в море. Для всіх і

офіційно вони потонули, як зазначали свідоцтва про смерть, що лежали десь у комоді.

Але Ілан тиждень за тижнем повторював собі: у цій історії все суперечило логіці. Чого б це його батьки, чудові мореплавці, виходили в море, коли було прогнозовано сильний шторм? Тому молодий чоловік жив із тягарем скорботи, що ніяк не полишав його. Йому потрібно було побачити тіла, упізнати їх напевне, щоб покінчити з цим раз і назавжди і припинити жити з привидами.

Немає нічого гіршого, ніж не мати відповіді. І ніколи не дізнатися.

«Сподіваємось, що у вас усе добре, і бажаємо вам усього найкращого у новому році. Обіймаємо. А якщо опинитесь у Таїланді, то обов'язково завітайте до нас...»

Він перегорнув листівку і взяв останній лист. Він був адресований якійсь Беатрисі Портінарі, яка, згідно з адресою отримувача, мешкала у Парижі, на бульварі Распай. Але цю адресу було закреслено і написано: «За вказаною адресою не проживає». Мабуть, отримувач нещодавно переїхав.

Як цей конверт опинився у нього? Ілан поклав лист на стіл. Пізніше віднесе його на пошту, якщо не забуде.

Лист зник під стосом інших листів — рахунків та непотрібної реклами.

Тієї миті були нагальніші справи, ніж похід на пошту.

На вулиці грюкнули дверцята машини.

За два тижні до Різдва Хлоя Сандерс, його колишня дівчина, яка кинула його рік тому, абсолютно несподівано знову об'явилась у його житті.

...

Франк Тільє. Пазл — ознайомчий фрагмент

Далі — у повній книжці «Пазл».
nashaknyga.com.ua